

Mn. Pablo Giner: “L’ordenació sacerdotal és un do totalment immerescut”

Dies abans de la Missa Nova que celebraria a Sant Cugat del Vallès, Mn. Pablo Giner ens va respondre una breu entrevista per correu electrònic. Explica el pas per Roma, la influència de la seva família i explica per quin motiu pregarà diàriament.

26/09/2013

Com es definiria?

No és fàcil contestar aquesta pregunta, l'haurien de contestar les persones que em coneixen... Penso que sóc una persona com tants altres de la meva edat, que procura fer bona amistat amb la gent, i que m'agrada treballar i presentar la feina ben feta. En aquest últim cas, a vegades sóc massa ordenat, ha, ha, ha.

També he estat un afortunat amb la família que tinc. Dono gràcies a Déu diàriament pels meus pares i germans. He après molt d'ells i ho continuo fent. En totes les ciutats on he viscut (Sant Esteve de Palautordera, Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Tarragona, Lleida, Roma, Cagliari i Granada) he intentat viure com ells m'han ensenyat: un ambient familiar, alegre, exigent i càlid.

Cal ser especial per ordenar-se prevere en ple segle XXI?

Nooo!, fa falta ser una persona normal, que vulgui fer la voluntat de Déu i estigui disposat a servir a l'Església i a totes les persones que s'apropin al sacerdot, per això vestim sempre "de prevere".

A més a més, l'ordenació sacerdotal és un do totalment immerescut, sense cap mèrit de la meva part. Ha sigut Déu el que m'ha cridat i jo, confiant plenament en la seva ajuda, m'he posat al seu servei. Els sacerdots, a partir del dia de l'ordenació, som ministres de Déu les 24 hores del dia.

Com han rebut la notícia els seus coneguts?

Els meus familiars sempre m'han recolzat en les decisions que lliurement he pres, particularment els meus pares, i tots es van alegrar molt quan els vaig comunicar la notícia de l'ordenació sacerdotal. De

fet, molts van viatjar a Roma per participar en la cerimònia.

També els meus amics del col·legi, de la universitat i de totes les ciutats on he viscut, em van escriure e-mails, cartes, missatges, sorpresos amb la notícia, però contents de saber que tindrien un amic sacerdot, i donant-me suport amb les seves oracions, consells i ànims.

Tot i que fa una colla d'anys que viu a Roma, alguns d'aquests amics de què parla són de Sant Cugat del Vallès?

De Sant Cugat del Vallès i de tantes altres ciutats! Des de sempre he intentat escriure als meus amics i familiars el dia del seu aniversari, per Nadal i en altres ocasions especials.

De totes maneres, és veritat que molts amics del col·legi són de Sant Cugat del Vallès, i alguns continuen

vivint allí, però altres viuen arreu del món: Estats Units, Anglaterra, Bolívia, França, etc. Cada any procurem reunir-nos una vegada: és increïble com passa el temps i com canvia la gent, i com perdura l'amistat entre tots nosaltres.

Si li preguntessin per un tret característic de la seva persona, quin destacaria?

Sóc el cinquè de catorze germans, i a casa ens han ensenyat a viure de cara als altres, i sempre alegres. Veure l'exemple del meu pare, que arribava cansat del treball amb un somriure, o de la meva mare sempre contenta, m'han ajudat a lluitar per estar sempre amb un somriure.

És una veritat que tinc molt experimentada el que va escriure sant Josepmaria: “No m'oblidis que a vegades cal tenir al costat cares somrients” (*Solc*, n. 57). També, en una família tan nombrosa, aprens a

conviure amb cadascú, a ajudar en les tasques de la llar, a tenir cura de les coses, etc. Això m'ha ajudat a saber simpatitzar amb gent de ciutats diferents i amb gustos i personalitats de tots tipus.

Des del 2005 viu a Roma, què li ha aportat?

Roma és una ciutat meravellosa, cosmopolita, amb monuments històrics increïbles, però el tresor més gran és el Sant Pare: Roma no seria Roma sense el papa. He viscut tot el pontificat de Benet XVI i els primers mesos del papa Francesc, i he palpat la universalitat de l'Església i l'expansió del missatge de Crist per tots els racons del món.

A més a més, he pogut estar en moltes ocasions a l'església de Santa Maria de la Pau, on reposen les restes mortals de sant Josepmaria Escrivà de Balaguer. Agraeixo molt les ensenyances de vida cristiana que he

après del fundador de l'Opus Dei. Per mi Roma ha sigut una vivència molt fructuosa, que no oblidaré mai.

Molt lluny de Sant Cugat del Vallès...

És veritat, però Roma és una ciutat molt turística i el centre de la cristiandat. Cada any visita la ciutat milers i milers de persones, entre ells, amics i familiars, que sempre et vénen a veure.

Com que encara estic treballant en la meva tesis doctoral sobre “la família, cèl·lula bàsica de la societat”, viuré uns mesos més a Roma, però no hi haurà cap problema, perquè continuaré estant molt unit al nucli fonamental de la societat santcugatena: la família. I a més a més, estaré molt unit amb els amics i tots els ciutadans de Sant Cugat del Vallès, perquè pregaré diàriament per tots. Molt lluny de Sant Cugat del

Vallès, però molt a prop dels
santcugatencs...

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/mn-pablo-
giner-lordenacio-sacerdotal-es-un-do-
totalment-immerescut/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/mn-pablo-giner-lordenacio-sacerdotal-es-un-do-totalment-immerescut/) (10/08/2025)